

Polismyndigheten har vid avbrytandet av en provanställning för en operatör med huvudsaklig arbetsuppgift att nedteckna på telefon lämnade anmälningar tillämpat ett språkrav. Fråga om Polismyndigheten därigenom utsatt operatören, som har en funktionsnedsättning i form av dyslexi, för indirekt diskriminering. Också fråga om storlek av diskrimineringsersättning för diskriminering i form av bristande tillgänglighet.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2020-03-04
StockholmDom nr 13/20
Mål nr A 143/18**KÄRANDE**

Fackförbundet ST, Box 5308, 102 47 Stockholm
Ombud: förbundsjuristen Jessica Berlin, samma adress

SVARANDE

Staten genom Arbetsgivarverket, Box 3267, 103 65 Stockholm
Ombud: arbetsrättsjuristen Lars Åström, samma adress

SAKEN

brott mot diskrimineringslagen

Bakgrund

Mellan parterna gäller kollektivavtal. J.L. är medlem i Fackförbundet ST (förbundet) och har sedan barndomen dyslexi. Hon har haft en provanställning hos Polismyndigheten, som myndigheten avslutade i förtid.

Staten har erkänt att Polismyndigheten utsatte J.L. för diskriminering i form av bristande tillgänglighet. Parterna tvistar dels om Polismyndigheten i samband med att provanställningen avslutades även gjort sig skyldig till diskriminering i form av indirekt diskriminering genom att tillämpa ett språkrav, dels om hur mycket i diskrimineringsersättning staten ska betala J.L. för att Polismyndigheten gjort sig skyldig till diskriminering i form av bristande tillgänglighet.

Den 12 februari 2018 tillträdde J.L. en provanställning på heltid hos Polismyndigheten med sex månaders provotid. J.L. anställdes som administratör med uppgift att vara operatör. Arbetet som operatör går ut på att ta emot samtal från personer som ringer 114 14, anteckna de uppgifter som inringaren lämnar och sedan upprätta en anmälan som överlämnas till en förundersökningsledare. Operatören ska även efter beslut av förundersökningsledare hålla förhör på telefon och vidta andra inledande utredningsåtgärder.

Vid anställningsintervjun sa J.L. att hon hade dyslexi och att hon därför kunde komma att behöva arbetsanpassningsåtgärder. Polismyndigheten visste alltså att J.L. hade dyslexi. Parterna är överens om att J.L:s dyslexi är en funktionsnedsättning i diskrimineringslagens mening.

Den 8 maj 2018 underrättades J.L. av sektionschefen L.D. om att hennes provanställning skulle upphöra den 31 juli 2018 utan att övergå till en

tillsvidareanställning. J.L. arbetsbefriades från den 22 maj 2018 till anställningens upphörande den 31 juli 2018.

Parterna är överens om att Polismyndigheten vid avslutandet av provanställningen tillämpade följande språkrav.

För arbetet som operatör krävs så pass goda språkkunskaper att kommunikationen kan ske friktionsfritt så att arbetsuppgifterna kan genomföras på ett tillfredsställande sätt. Operatörerna måste kunna uttrycka sig på ett juridiskt hållbart sätt.

Yrkanden och inställning

Förbundet har yrkat att Arbetsdomstolen ska förplikta staten att till J.L. betala

- a) diskrimineringsersättning med 175 000 kr, med ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för delgivning av stämning (den 5 december 2018) till dess betalning sker, och
- b) ersättning för inkomstförlust med 89 933 kr, med ränta enligt 6 § räntelagen på 23 000 kr från den 25 augusti 2018, på 15 000 kr från den 25 september 2018, på 8 509 kr från den 25 oktober 2018, på 22 826 kr från den 25 november 2018 och på 20 598 kr från den 25 december 2018, allt till dess betalning sker.

Förbundet har förbehållit sig rätten att återkomma med ytterligare ekonomiska anspråk.

Staten har medgett att betala J.L. diskrimineringsersättning med 20 000 kr, med fordrad ränta, för diskriminering i form av bristande tillgänglighet men i övrigt bestritt yrkandena. Staten har vitsordat sättet att beräkna ränta och skäligheten i och för sig av den fordrade ersättningen för inkomstförlust.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

Parterna har till stöd för sin talan anfört i huvudsak följande.

Förbundet

Sammanfattning av grunderna för käromålet

I första hand görs det gällande att staten har gjort sig skyldig till indirekt diskriminering av J.L., som har en funktionsnedsättning i form av dyslexi, genom att beträffande befattningen som operatör tillämpa språkrav som går utöver vad som är nödvändigt för att kunna utföra arbetet och därför inte har något berättigat syfte. Det tillämpade språkravet kan komma att särskilt missgynna personer med funktionsnedsättningen dyslexi. Statens tillämpning av språkravet ledde till att J.L:s provanställning avslutades. Det var inte lämpligt eller nödvändigt att tillämpa språkravet. Tillämpningen av språkravet var alltför ingripande, eftersom det fanns tekniska åtgärder att vidta som hade lett till

att J.L. uppfyllde språkravet. Det fanns alltså andra medel än tillämpningen av språkravet att vidta för att uppnå syftet bakom språkravet.

I andra hand görs det gällande att staten har diskriminerat J.L. genom bristande tillgänglighet genom att inte vidta skäliga åtgärder för tillgänglighet för att J.L. skulle komma i en jämförbar situation med personer utan hennes funktionsnedsättning i form av dyslexi.

På grund av diskrimineringen har J.L., enligt 5 kap. 1 § första stycket diskrimineringslagen, rätt att av staten få diskrimineringsersättning. På grund av den indirekta diskrimineringen har J.L., enligt 5 kap. 1 § andra stycket diskrimineringslagen, också rätt att av staten få ersättning för den förlust som uppkommit genom att Polismyndigheten avslutade J.L:s provanställning.

J.L:s funktionsnedsättning

J.L. fick diagnosen dyslexi redan när hon var 9–10 år gammal och hon har alltså den diagnosen. Funktionsnedsättningen innebär att hon har nedsatt tal- och språkutveckling överlag. Som dyslektiker tar man inte emot muntlig information på samma sätt som personer utan denna funktionsnedsättning, vilket gör att det tar lång tid att skriva ned muntlig information och att det ibland blir fel i det nedtecknade.

Den indirekta diskrimineringen

Vid upprepade tillfällen sökte J.L. upp sin närmaste chef L.D. för att säkerställa att hennes arbetsprestationer var tillräckliga. J.L. mejlade bl.a. exempel på formuleringar i anmälningar. J.L. fick av L.D. positiv respons för utfört arbete och fick ingen kritik för sina arbetsprestationer. J.L. har inte före den 8 maj 2018 på något sätt informerats om att Polismyndigheten inte var nöjd med hennes arbetsprestationer.

J.L:s arbetsprestationer i språkligt hänseende, utan åtgärder för tillgänglighet, var alltså tillräckliga för arbetet som operatör. Det av Polismyndigheten tillämpade språkravet går utöver vad som är nödvändigt för att kunna utföra arbetet som operatör. Det har därför inte något berättigat syfte. Dessutom hade J.L. med hjälp av de tekniska åtgärder som beskrivs under nästa rubrik kunnat uppfylla språkravet.

J.L:s behov av åtgärder för tillgänglighet i arbetet som operatör

Om Arbetsdomstolen skulle anse att J.L. inte blivit indirekt diskriminerad genom tillämpningen av språkravet, görs det gällande att hon genom skäliga åtgärder för tillgänglighet skulle ha kommit i en jämförbar situation med operatörer utan dyslexi.

Det finns särskilda ordbehandlingsprogram för dyslektiker som rättar fel i texten, såsom missade ord och bokstäver. Ett sådant program kostar omkring 7 000 kr. Om Polismyndigheten hade gett J.L. ett sådant program, skulle hon ha kommit i en jämförbar situation med en operatör utan dyslexi. Det hade varit en skälig

åtgärd för tillgänglighet. I vart fall borde Polismyndigheten ha prövat den åtgärden. Polismyndigheten kunde också ha gett henne en penna för inskanning av text.

J.L. efterfrågade stöd- och anpassningsåtgärder från Polismyndigheten vid flera tillfällen.

Redan under anställningsintervjun med S-G.G. upplyste J.L. om sin dyslexi och påtalade att hon kunde komma att behöva vissa stöd- och arbetsanpassningsåtgärder, såsom tekniska hjälpmedel, för att på bästa sätt kunna utföra arbetsuppgifterna som operatör.

Under introduktionsutbildningen efterfrågade J.L., den 14 februari 2018, hos utbildningsledaren C.G., tillika huvudskyddsombud, stödåtgärder för att kunna utföra vissa moment i utbildningen. Vid ett möte den 16 februari 2018 diskuterade C.G. och J.L. vilken sorts hjälp J.L. behövde. Därefter fick J.L. en resursperson för delar av utbildningsmomenten.

När J.L. efter utbildningen började arbeta som operatör fortsatte hon att efterfråga anpassningsåtgärder, såsom vissa tekniska hjälpmedel.

Den enda åtgärd som Polismyndigheten vidtog var att J.L. under introduktionsutbildningen fick ha en bärbar dator. J.L:s bärbara dator var inte utrustad med någon särskild programvara för dyslektiker.

Staten

Sammanfattning av grunderna för bestridandet

Polismyndigheten har inte utsatt J.L. för indirekt diskriminering. Det språkrav som uppställdes för anställningen som operatör var nödvändigt och befogat för att arbetet skulle kunna utföras. Operatörens huvudsakliga arbetsuppgift är att överföra muntliga anmälningar till text skriven på ett begripligt och juridiskt stringent sätt som kunnat utgöra underlag för förundersökningsledares arbete med förundersökningar och andra ärenden. Operatören ska även hålla förhör med anmälaren och medverka till att eventuell teknisk bevisning säkras. Språkravet hade alltså ett berättigat syfte och de medel som användes var lämpliga och nödvändiga för att uppnå syftet. Staten har därför inte gjort sig skyldig till indirekt diskriminering av J.L. när språkravet tillämpades vid avslutandet av J.L:s provanställning.

Polismyndigheten vidtog under J.L:s anställning vissa åtgärder för tillgänglighet och J.L. påtalade inte att hon på grund av sin funktionsnedsättning behövde några ytterligare åtgärder för tillgänglighet. Det är emellertid riktigt att Polismyndigheten brutit mot 1 kap. 4 § 3 diskrimineringslagen genom att inte tillräckligt efterforska om ytterligare åtgärder för tillgänglighet var möjliga för att begränsa de problem i arbetet som J.L:s funktionsnedsättning medförde. Det är tillräckligt med 20 000 kr i diskrimineringsersättning.

Eftersom Polismyndigheten enbart gjort sig skyldig till diskriminering i form av bristande tillgänglighet, har J.L. enligt 5 kap. 1 § andra stycket diskrimineringslagen inte rätt till ersättning för ekonomisk förlust.

Språkravet var berättigat och nödvändigt med hänsyn till operatörernas arbetsuppgifter

Enligt Polismyndighetens kravprofil, som också framgår av den platsannons som användes då J.L. rekryterades, ska en operatör ha

- en uttalad simultankapacitet genom att kunna utföra flera arbetsmoment samtidigt utan att uppleva stress,
- förmåga att skapa kontakt, bemöta och under tidspress inhämta information från medborgare som befinner sig i utsatta situationer,
- en utvecklad förmåga att klara av att arbeta systematiskt och metodiskt under hög arbetsbelastning,
- förmåga att sätta det medborgaren berättar i ett helhetsperspektiv i Polisens uppdrag,
- förmåga att arbeta självständigt parat med en väl utvecklad samarbetsförmåga med andra operatörer och närmaste arbetsledare,
- förmåga att prestigelöst samverka med andra funktioner inom polisen och med externa aktörer,
- förmåga att verka i enlighet med Polisens värdegrund och medarbetarpolicy,
- förmåga att uttrycka sig väl i tal och skrift på svenska och i tal på engelska gärna också andra språk samt förmåga att tillgodogöra sig svenska språket,
- förmåga att med stöd av fu-ledare och arbetsledare tillämpa relevanta lagar och förordningar i det enskilda ärendet samt en korrekt dokumentation, och
- empatisk förmåga samt vara stresstålig, noggrann och flexibel.

Arbetet som operatör innebär att ta emot allmänhetens anmälningar till polisen på telefonnummer 114 14 som inte handlar om pågående eller nyligen inträffade brott eller händelser. De anmälningar som operatörerna tar emot varierar från rent bagatellartade händelser till allvarliga brott. Operatören ska ställa frågor om händelsen och nedteckna anmälarens redogörelse för att sedan överlämna ärendet till förundersökningsledare. Operatörens huvudsakliga arbetsuppgift är som nämnts att överföra muntliga anmälningar till text skriven på ett begripligt och juridiskt stringent sätt som kan utgöra underlag för förundersökningsledares arbete med förundersökningar och andra ärenden. Då krävs det så pass goda språkkunskaper att kommunikationen kan ske friktionsfritt så att arbetsuppgifterna kan genomföras på ett tillfredsställande sätt.

När J.L. började arbeta uppmärksammade L.D. att hon hade svårt att klara av arbetet. L.D. försökte på olika sätt att hjälpa henne. L.D. hade samtal med J.L. där hon förklarade vad som var viktigt i arbetet som operatör, nämligen att ta till sig informationen som lämnas av anmälaren, att sova informationen, att ställa frågor till anmälaren och att slutligen vidareförmedla ett korrekt underlag till en förundersökningsledare. L.D. gick även igenom J.L:s anmälningar och rättade dem så att de kunde användas i verksamheten.

Trots L.D:s hjälp skedde inte någon förbättring av J.L:s arbetsprestationer. J.L. hade, enligt L.D., svårt för att förstå det väsentliga i anmälarens redogörelse. Hon kunde inte prestera ett acceptabelt underlag för förundersökningsledaren där det framgick t.ex. vem som var misstänkt, vem som var målsägande och vem som var vittne.

Det är riktigt att språkravet tillämpades vid avslutandet av J.L:s provanställning, men även andra faktorer inverkar på beslutet att avsluta provanställningen. Hennes brister i anställningen var inte enbart hänförliga till hennes språkbehandling.

De åtgärder för tillgänglighet som vidtagits

J.L. fick tillgång till en bärbar dator inför den inledande utbildningen. J.L. fick under den s.k. juridikveckan under utbildningen stöd av en resursperson som satt bredvid henne och bistod henne vid undervisningstillfällena.

Polismyndigheten har inte varit medveten om att J.L. ansåg att hon behövde ytterligare åtgärder för tillgänglighet. Vid anställningsintervjun frågade S-G.G. om hon behövde några hjälpmedel för att kunna arbeta. Något egentligt svar fick han dock inte. J.L. har inte frågat efter några ytterligare åtgärder för tillgänglighet än de som vidtogs. Hon har inte begärt att få något särskilt ordbehandlingsprogram, utan endast nämnt vid anställningsintervjun att hon hade ett eget privat ordbehandlingsprogram. Polismyndigheten uppfattade att detta var tillräckligt.

Utredningen

Målet har avgjorts efter huvudförhandling. Vid denna har på begäran av förbundet hållits förhör under sanningsförsäkran med J.L. och vittnesförhör med M.K-N. (fackligt förtroendevald), C.G. (huvudskyddsombud), B-E.J. (ordförande i Dyslexiförbundet) samt C.H. (f.d. lektor vid institutionen för lingvistik vid Stockholms universitet). På begäran av staten har hållits vittnesförhör med P.A. (poliskommissarie vid nationella operativa avdelningen), L.D. (tidigare gruppchef), S-G.G. (gruppchef och förundersökningsledare) och L.T. (operatör och utbildningsledare). Förbundet har åberopat skriftlig bevisning.

Domskäl

Twisten

J.L., vars provanställning som operatör avslutats, har ostridigt en funktionsnedsättning i form av dyslexi.

Av 5 kap. 1 § diskrimineringslagen följer att en arbetsgivare som bryter mot diskrimineringsförbudet i 2 kap. 1 § första stycket diskrimineringslagen ska,

förutom diskrimineringsersättning, betala ersättning för den förlust som upp-
kommer (ekonomiskt skadestånd). Detta gäller dock inte bl.a. förlust som upp-
kommer med anledning av diskriminering i form av bristande tillgänglighet
(prop. 2013/14:198 s. 106 f.).

Parterna är överens om att Polismyndigheten i förhållande till J.L. har gjort sig
skyldig till diskriminering i form av bristande tillgänglighet och att staten därför
är skyldig att betala henne diskrimineringsersättning. För det fall
diskrimineringsersättning ska betalas för den formen av diskriminering tvistar
parterna om storleken av diskrimineringsersättningen.

Förbundet har nämligen i första hand gjort gällande att Polismyndigheten i
förhållande till J.L. gjort sig skyldig till indirekt diskriminering, när
myndigheten med hänvisning till bl.a. ett språkrav avslutade hennes prov-
anställning, och för detta krävt att hon ska få både diskrimineringsersättning och
ersättning för inkomstförlust. Staten har, med hänvisning till att det tillämpade
språkravet har ett berättigat syfte och är ett lämpligt och nödvändigt medel för
att uppnå syftet, bestritt att Polismyndigheten gjort sig skyldig till indirekt
diskriminering.

Arbetsdomstolen börjar med att pröva om J.L. på grund av indirekt diskriminering
har rätt till både diskrimineringsersättning och ersättning för inkomstförlust. Om
så inte är fallet, kommer Arbetsdomstolen att pröva vilket belopp i
diskrimineringsersättning hon ska få av staten på grund av diskrimineringen i
form av bristande tillgänglighet.

Indirekt diskriminering?

Rättsliga utgångspunkter

Enligt diskrimineringslagen är det förbjudet att diskriminera en arbetstagare som
har en funktionsnedsättning genom indirekt diskriminering. Med indirekt diskri-
minering avses att någon missgynnas genom tillämpning av en bestämmelse, ett
kriterium eller ett förfaringssätt som framstår som neutralt men som kan komma
att särskilt missgynna personer med viss funktionsnedsättning, såvida inte bestäm-
melsen, kriteriet eller förfaringssättet har ett berättigat syfte och de medel som
används är lämpliga och nödvändiga för att uppnå syftet (1 kap. 4 § 2 diskrimine-
ringslagen).

Arbetsdomstolens bedömning

Det är ostridigt – och i vart fall utrett – att det språkrav som Polismyndigheten
tillämpade vid avslutandet av J.L:s provanställning (se i inledningen av domen)
kan komma att särskilt missgynna den som har dyslexi och att J.L. i och för sig
har missgynnats genom att provanställningen avslutades. Vad parterna tvistar
om är om det tillämpade språkravet har ett berättigat syfte och är ett lämpligt
och nödvändigt medel för att uppnå syftet.

Det yttersta syftet med det tillämpade språkravet har uppgetts vara att bekämpa
brott och öka personers trygghet. Förbundet har inte ifrågasatt att detta i och för

sig är ett berättigat syfte. Enligt förbundet går dock det tillämpade språkravet utöver vad som behövs för att kunna utföra arbetet som operatör, varför nivån på språkravet inte har något berättigat syfte eller är nödvändigt.

Arbetsdomstolen gör följande bedömning av om det gått utöver vad som behövs för att kunna utföra arbetet som operatör att kräva så goda språkkunskaper att kommunikationen kan ske friktionsfritt så att arbetsuppgifterna kan genomföras på ett tillfredsställande sätt och så att operatören kan uttrycka sig på ett juridiskt hållbart sätt.

Av utredningen framgår att en av operatörens huvudsakliga arbetsuppgifter är att utifrån muntliga uppgifter lämnade på telefon nedteckna det betydelsefulla i sammanhanget och lämna det nedtecknade till behörig beslutsfattare inom Polismyndigheten för bedömning av vilka åtgärder som ska vidtas. Enligt Arbetsdomstolens mening säger det sig självt att det är nödvändigt för att uppnå det yttersta syftet – brottsbekämpning – att den som har sådana arbetsuppgifter har sådan språklig förmåga att beslutsfattaren med ledning av det nedtecknade kan bedöma vilka åtgärder som bör vidtas. Arbetsdomstolen finner att Polismyndigheten inte har krävt mer än så av J.L. och att språkravet har ett berättigat syfte. Av utredningen, främst det av förbundet åberopade logopedutlåtandet och förhöret med J.L:s gruppchef, framgår enligt Arbetsdomstolens mening att J.L. inte har uppfyllt det språkravet, bl.a. på grund av sin nedsatta ordförståelse och nedsatta hörförståelse, när det inte finns någon visuell information, vilken leder till att hon återger en talad berättelse fragmentariskt och utan kronologisk ordning.

Språkravet måste emellertid vara ett lämpligt och nödvändigt medel för att uppnå syftet. Om det finns andra, icke diskriminerande handlingsalternativ eller medel än att tillämpa språkravet för att uppnå det berättigade syftet, utgör den missgynnande tillämpningen av språkravet i princip indirekt diskriminering (prop. 2007/08:95 s. 491).

Förbundet har argumenterat för att man vid bedömningen av om språkravet är ett lämpligt och nödvändigt medel för att uppnå syftet ska ta hänsyn till vilka åtgärder som kunnat vidtas för att J.L. skulle nå upp till språkravet. Frågan om diskriminering för att skäliga s.k. åtgärder för tillgänglighet inte har vidtagits för att en person med en funktionsnedsättning ska komma i en jämförbar situation med personer utan denna funktionsnedsättning, dvs. i aktuellt fall klara de krav som ställs upp för arbetet, regleras emellertid numera som en särskild form av diskriminering, bristande tillgänglighet, som inte har någon koppling till direkt eller indirekt diskriminering (prop. 2013/14:198 s. 59 och AD 2020 nr 3). Att J.L., och andra med dyslexi, hade kunnat uppfylla språkravet genom att arbetsgivaren vidtog åtgärder för tillgänglighet är enligt Arbetsdomstolens mening inte relevant för frågan om det förekommit indirekt diskriminering (men väl vid en bedömning av om det förekommit diskriminering i form av bristande tillgänglighet). Det relevanta är att språkravet kan komma att särskilt missgynna den som har dyslexi och inte tillhandahålls några åtgärder för tillgänglighet och om språkravet har ett berättigat syfte och är ett lämpligt och nödvändigt medel för att uppnå syftet.

Såsom operatörens arbetsuppgifter utformats är det som framgått nödvändigt att tillämpa språkravet för att uppnå syftet. Arbetsdomstolen har inte kunnat finna att det, för att kunna uppnå syftet, finns något realistiskt alternativ till språkravet. Att kräva att den som har som arbetsuppgift att dokumentera något för vidare beslutsfattande kan göra det på ett för andra begripligt sätt framstår som lämpligt.

Det är Arbetsdomstolens sammanfattande slutsats att Polismyndigheten inte har utsatt J.L. för indirekt diskriminering. Förbundets yrkande om ersättning för inkomstförlust ska därför avslås och någon diskrimineringsersättning inte dömas ut på grund av indirekt diskriminering.

Vilket belopp i diskrimineringsersättning ska J.L. få på grund av diskrimineringen i form av bristande tillgänglighet?

Förbundet har yrkat 175 000 kr i diskrimineringsersättning, medan staten medgett 20 000 kr.

Vid bestämmandet av diskrimineringsersättningens storlek beaktar Arbetsdomstolen samtliga omständigheter i målet, bl.a. följande. Det är anmärkningsvärt att Polismyndigheten inte undersökte möjligheterna till åtgärder för tillgänglighet när J.L:s svårigheter i arbetet som operatör upptäcktes. Genom diskrimineringen har J.L., då ogiltigförklaring av den diskriminerande handlingen inte begärts (prop. 2007/08:95 s. 557), förlorat en provanställning och möjligheten till en tillsvidareanställning.

Vid en samlad bedömning anser Arbetsdomstolen att diskrimineringsersättningen ska bestämmas till 75 000 kr. Sättet att beräkna ränta är vitsordat.

Rättegångskostnader

Förbundet har förlorat yrkandet om ersättning för inkomstförlust. I fråga om beloppet i diskrimineringsersättning har förbundet förlorat klart mera än staten. Det går inte att särskilja rättegångskostnaderna i de olika delarna av målet, men det står klart att frågan om indirekt diskriminering och därmed om någon rätt till ekonomiskt skadestånd funnits föranlett mer arbete än frågan om beloppet i diskrimineringsersättning.

Arbetsdomstolen anser att staten med hänsyn till utgången bör få fyra femtedelar av sina rättegångskostnader ersatta av förbundet. Förbundet har vitsordat statens yrkade belopp för rättegångskostnader. Räntan på rättegångskostnaderna är lagstadgad.

Domslut

1. Arbetsdomstolen avslår Fackförbundet ST:s yrkande om ersättning för inkomstförlust.

2. Arbetsdomstolen förpliktar staten att till J.L. betala diskrimineringsersättning med 75 000 kr, med ränta enligt 6 § räntelagen från den 5 december 2018 till dess betalning sker.

3. Fackförbundet ST ska ersätta staten för rättegångskostnader med 140 682 kr, varav 105 600 kr avser ombudsarvode, med ränta enligt 6 § räntelagen på det förstnämnda beloppet från dagen för denna dom till dess betalning sker.

Ledamöter: Sören Öman, Anna Middelman, Christer Måhl, Johanna Torstensson och Annette Carnhede. Enhälligt.

Rättssekreterare: Leo Nilsson Nannini